

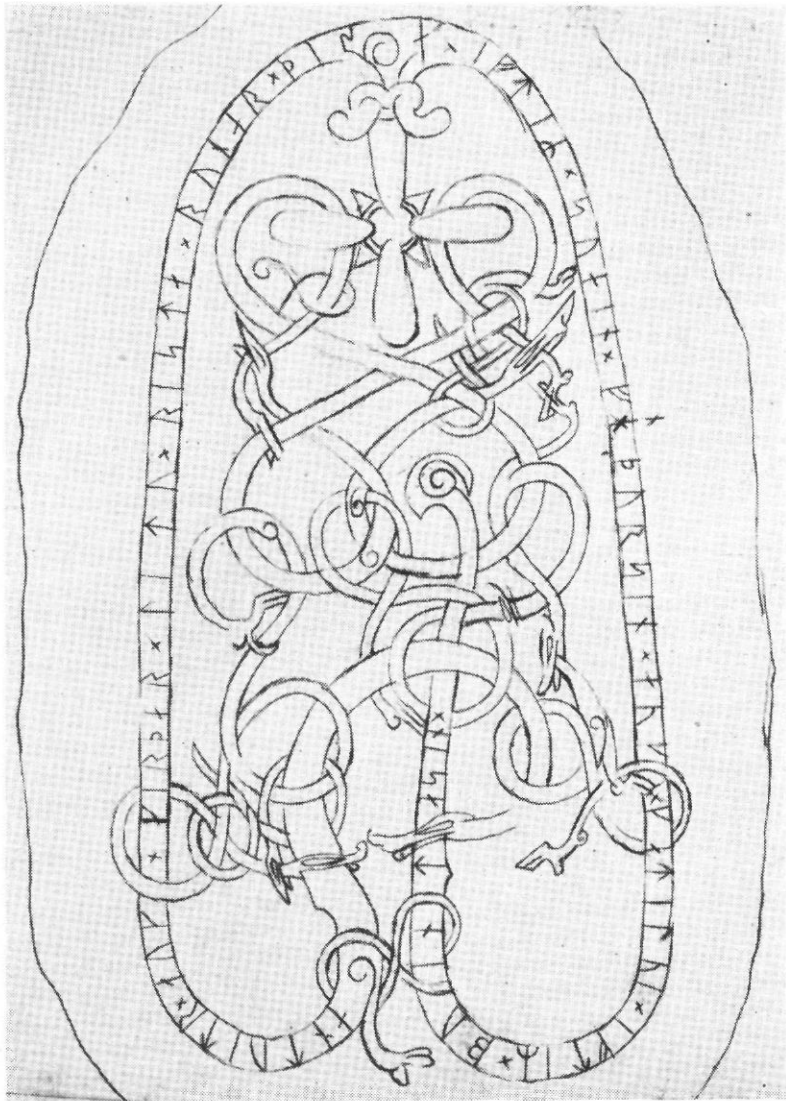

Fig. 64. U 80. Sundby, Spånga sn.
Efter teckning av Peringskiöld.

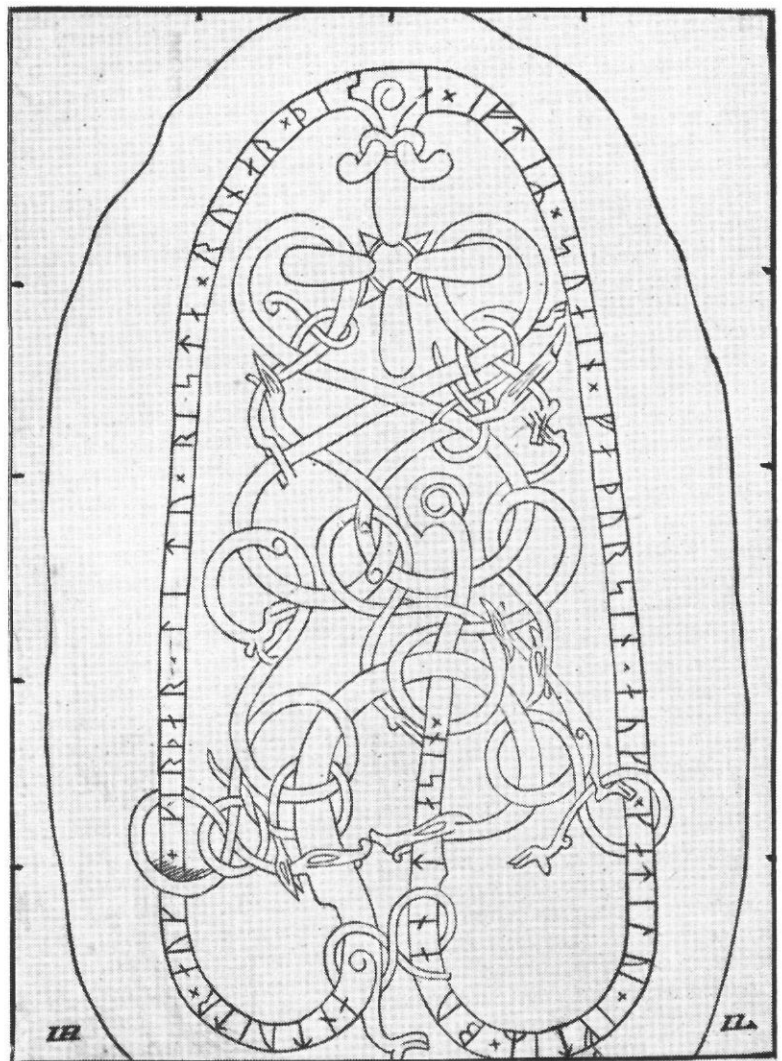

Fig. 65. U 80. Sundby, Spånga sn.
Efter B 148.

Till läsningen: Alla runor äro fullt tydliga och säkra. Stungna äro 5, 12 **e**, däremot icke 18, 32, 35, 51, 63, 75 **i**, 11 **k**. Något sk finnes icke efter 49 **r** och 73 **a**. — Hadorph: 5, 12 **i**, 39, 67 **r**; träsnittet (B 148): 5, 12 **i**, 39, 67 **a**. — Dybeck: 5, 12 **i**. — Brate: 5 **e**, 12 **i**.

Om mansnamnet *Andvettr* se Sö 266, om *Gærðarr* Sö 197. Om kvinnonamnet *Kætilvi* se ovan U 62.

Tyvär har mästaren till den praktfulla ristningen icke namngivit sig i inskriften. Brate förmodar, att samme man har utfört följande ristningar i Sollentuna hd: U 90, 102 och 121. I sin jämna, regelbundna stil, sitt omsorgsfulla, tydligen noga förberedda utförande, sin vårdade ortografi och sina runformer står han nära Fot. Det är frestande att med stöd av den av Fot signerade, tyvärr förkomna runstenen L 634 Stav, Kulla sn tillskriva honom ristningen på Sundbyhällen. Däremot är det knappast troligt, att den konstnärligt och tekniskt betydligt mindre lyckade Vibyhällen är utförd av samme ristare.

81. Sundby, Spånga sn.

Pl. 48, 51.

Litteratur: E. Brate, Anteckningar 1917 (ATA); I. Schnell i UFT 43 (1931), s. 62.

Äldre avbildning: Brate 1917 (ATA).

Ristningen, som synes ha varit okänd intill senaste tid och upptäcktes av antikvarien B. Thordeman omkr. 1915, finnes å en berghäll 13 steg NÖ om den föregående (U 80).

Ristningens höjd 1,86 m., största bredd 1,25 m.

Ristningen består av en oval runslinga, vars ändar nedtill i mitten äro sammanfogade med en bandknut. Slingans bredd är mycket ojämn, delvis är den ovanligt smal för att upptaga runtext. Linjerna äro även mycket illa dragna. Några ornamentala detaljer finnas icke, och slingorna sluta nedtill öppet. Den omramade ytan i mitten är tom. Allt talar för att ristningen har utförts av en ovan klåpare, som icke har förmått att fullborda den.

Inskrift:

+ **ermuntr**

5

Ær(n)mundr.

»Ärnmund.»

Till läsningen: 1 **e** är tydligt stunget. Före denna runa finnes ett +, men efter 7 **r** intet sk. Av 6 **t** finnes endast hst och h. bst; den v. bst. sammanfaller med en djup naturlig spricka i stenen. — Brate läser 1 **i**.

1—7 **ermuntr** är enligt Brate »uppenbarligen namnet på den, som låtit utföra ristningen, som av någon orsak förblivit ofullbordad, sedan ornamenten och detta namn inhuggits».

Om namnet *Ærnmundr* se U 15.

82. Järfälla kyrka.

Litteratur: B 160, 162, L 383. J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 286; O. Celsius, SR 2, s. 466; R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), s. 4; UFT h. 3 (1873), s. 47; Järvafältets fornlämningar (1929), s. 33.

Avbildning: Leitz och Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 160, 162).

Runstenen fanns enligt Peringskiöld i »Gärfälla kyrkedör». Förmodligen låg den som trappsten; den förefaller att ha varit mycket sliten på ytan. Celsius fann den (1 aug. 1728) »framför Kyrkiodören, i Vapnhuset»; den var sönder. Senare uppgifter saknas.

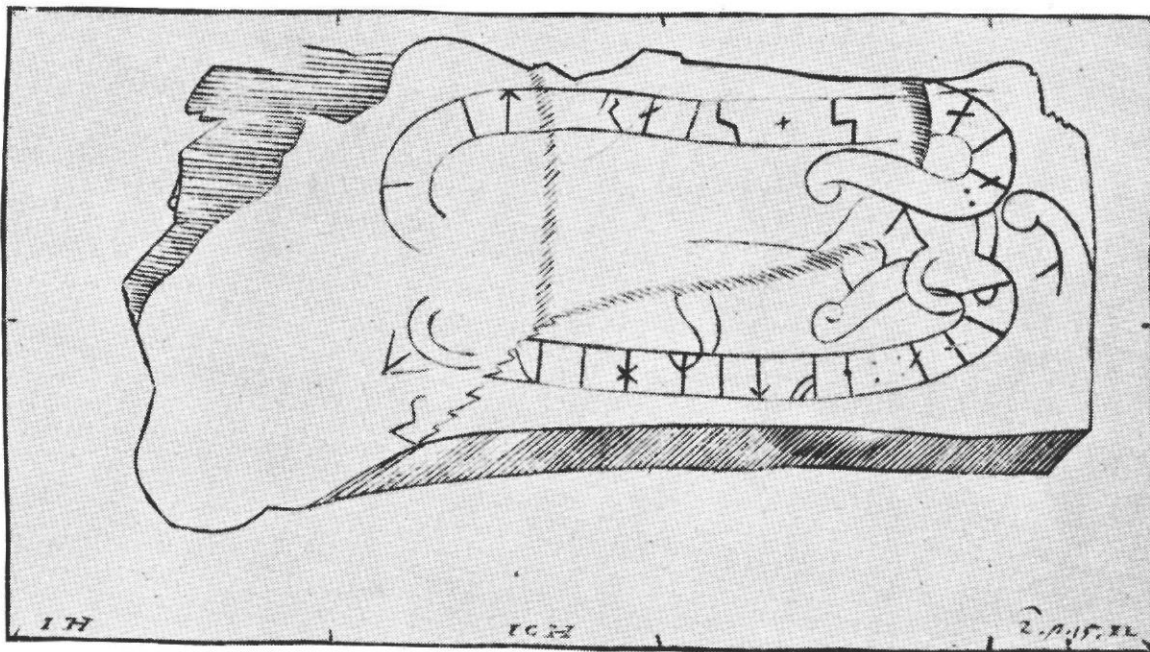

Fig. 66. U 82. Järfälla kyrka. Efter B 162.